

Arrest

nr. 184 826 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 mei 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 mei 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 mei 2014 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.05.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen voor [A.D.] werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 06.05.2014 onder gesloten omslag in bijlage)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). “

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekers werpen drie middelen op tegen de bestreden beslissing die wegens hun onderlinge samenhang samen worden behandeld. Zij formuleren deze middelen als volgt:

“EERSTE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag ongegrond zou zijn omdat de ziekte van verzoekster niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf.

Dit meer specifiek omdat beweerdelijk de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Kosovo.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

“ De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”.

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

Dat verzoekers met de meeste klem de blote bewering betwisten als zou er zich geen risico voordoen gezien de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in het land van herkomst.

terwijl er in werkelijkheid uit talloze documenten blijkt dat er onmogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst aan de orde is.

Dat in het verleden door verwerende partij zomaar gratis werd geponeerd dat eerste verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren;

Dat de werkelijkheid erin bestaat dat verzoeker zeer ernstig ziek is, en er gezien de etnische achtergrond (roma origine) geenszins enige mogelijkheid bestaat op een medische behandeling in het land van herkomst, temeer verzoekers onmogelijk terugkunnen door de ernstige problemen in hun land van herkomst (zeer zware discriminatie en ook ernstig racisme ten aanzien van de Roma bevolking met alle nadelige gevolgen vanden).

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat telkenmale met de nodige zorgvuldigheid wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

Dit is hier niet of minstens niet afdoende gebeurd.

Er is gemakkelijks zomaar overgegaan tot afwijzing van de beslissing op basis van de bewering alsof alle behandelingen zomaar toegankelijk en beschikbaar zouden zijn voor verzoekers, quod certe non in casu.

Vooreerst is de noodzakelijke behandeling geenszins beschikbaar voor verzoekers als Roma, er zijn eenvoudigweg in verhouding tot het bevolkingsaantal te weinig behandelmogelijkheden, waardoor dan de Roma door actieve discriminatie telkens uit de boot vallen en zich niet verzekerd zijn van medische zorgen.

De argumentatie is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Er is niet alleen de medische problematiek, er is tevens de toestand in het land van herkomst, en omtrent alle aspecten werden er door verzoekers aanvullende stukken voorgelegd, dewelke evenwel zomaar terzijde werden geschoven door verwijzing naar standaardargumentatie die geenszins toepasselijk is in casu, en zonder voor het concrete geval van verzoekers een afdoend onderzoek te voeren temeer gezien hun Roma-origine.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij onvoldoende is en verzoekster niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan gezien de ingeroepen psychologische problematiek.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

In werkelijkheid is er nooit een afdoende onderzoek gebeurd en nooit aan de orde geweest gezien het feit dat er thans heel wat recente en relevante stukken naar voor werden gebracht bij de nieuwe aanvraag art. 9 TER VW dewelke nooit op hun waarde werden beoordeeld, en waarvan de inhoud nooit werd weerlegd.

Er is sprake van standaardargumentatie die geenszins in concreto is gespecificeerd.

TWEEDE MIDDEL;

Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...).”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van het verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW wel degelijk van toepassing is op de situatie van verzoekster die dreigt bij een terugkeer van geen enkele behandeling te kunnen genieten, met mogelijks nefaste gevolgen.

Er is geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet in concreto zou moeten onderzoeken, met een concreet behandelingsvoorstel, waar, wanneer en door wie?

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.

Indien blijkt dat dit niet afdoende onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

In casu is dit nooit afdoende onderzocht geworden.

Er diende een volledig nieuw onderzoek te gebeuren van het concrete geval van verzoekster en haar gezinsleden en dit inzake de concrete mogelijkheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst, meer specifiek rekening houdend met de etnische achtergrond van verzoekers, Roma, wat evenwel niet gebeurd is.

DERDE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending art. 3 EVRM.

In casu dient heel specifiek onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst en dit niet enkel voor de medische maar ook voor de ernstige psychologische problematiek.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het verwijzen naar een eerdere beslissing;

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een verslechtering van de situatie, zodat er alleszins standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien bepaalde van de medische problemen van verzoekster juist verband houden met gebeurtenissen in het land van herkomst én er bovendien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor haar ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig afdoend onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op zijn ziekte-toestand, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, én er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoekster, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst in het concrete geval van verzoekster, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat de hier bestreden beslissing onrechtmatig werd genomen."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "[d]e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft."

2.4. Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of

vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM; cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

2.5. De bestreden beslissing steunt op het advies van de arts-adviseur van 6 mei 2014. Dit advies – dat wordt geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing en waarvan verzoekers een kopie toevoegen aan hun verzoekschrift – luidt als volgt:

“[...] Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.05.2013.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- Verwijzend naar het medisch attest dd. 9/4/2013 van dr. Lescornez blijkt dat betrokkene lijdt aan PTSS (posttraumatisch stresssyndroom), insomnia, depressie en anxietas. Als medicatie wordt Sipralaxa, Tranxène, Mirtazapine, Bromazepam en Trazolan voorgeschreven.

- 9/4/2013: Medicatievoorschrift.

- Verwijzend naar het medisch attest dd. 14/5/2013 van dr. Ajamieh blijkt dat betrokkene lijdt aan een chronische majeure anxio-depressieve toestand en een chronische posttraumatische stresstoestand, waarvoor Sipralaxa, Zyprexa, Trazolan, Tranxène, Bromazepam en Mirtazapine worden voorgeschreven.

- Verwijzend naar het medisch attest dd. 12/7/2013 van dr. Ajamieh blijkt dat betrokkene lijdt aan een chronische majeure anxio-depressieve toestand en een chronische posttraumatische stresstoestand, waarvoor Trazolan, Tranxène, Mirtazapine, Paroxetine, Zyprexa en Bromazepam worden voorgeschreven. Betrokkene wordt op de consultatie gevolgd sinds 14/5/2013.

Uit een studie van dit medisch dossier blijkt dat deze 46-jarige vrouw uit Kosovo lijdt aan een chronische majeure anxio-depressieve toestand en een chronische posttraumatische stresstoestand, waarvoor Trazolan, Tranxène, Mirtazapine, Paroxetine, Zyprexa en Bromazepam worden voorgeschreven. Tevens wordt betrokkene op de psychiatrische consultatie gevolgd.

Wat betreft deze psychiatrisch-psychologische aandoeningen zijn er geen gestoffeerde medisch-specialistische verslagen beschikbaar over de ernst en de evolutie. Hoewel door het ontbreken van deze gegevens moeilijk conclusies kunnen getrokken worden over de ernst van de aandoening, kan gesteld worden dat deze aandoeningen potentieel ernstig kunnen zijn en dat verdere behandeling hiervan gewenst is.

Samenvattend blijkt dus dat betrokkene best verdere medicamenteuze behandeling krijgt, alsook psychiatrische follow-up.

De vraag stelt zich in hoeverre dit mogelijk is in Kosovo, het land van herkomst.

Wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Kosovo:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

-Verwijzend naar lijsten van geregistreerde geneesmiddelen in Kosovo (Lista e produkteve me MA Certifikata 17.03.2014) <http://akpm-rks.ora/en/departement-of-marketing-authorization> blijkt dat Trazolan (trazodone is vervangbaar door het analoge citalopram), Tranxène (clorazepaat kan vervangen worden door het analoge diazepam), Mirtazapine, Paroxetine, Zyprexa (olanzapine) en Bromazepam beschikbaar zijn.

-Verwijzend naar de links:

http://www.krct.ora/web/index.php?option=com_content&view=article&id=101&Itemid=329&lang=en

<http://www.qkuk.ora/publikimet/klinikat/psikiatria/Klinika%20e%20Psikiatrie%201.pdf>

blijkt dat psychiaters, psychiatrische hospitalen en psychiatrische zorgen en opvolging beschikbaar zijn.

Hieruit blijkt dat verdere opvolging en behandeling beschikbaar is in Kosovo.

Reizen met deze pathologie behoort tot de mogelijkheden.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Zodoende is er geen medisch bezwaar in verband met een terugkeer naar het land van herkomst.

Uit het toegankelijkheidsonderzoek op 5/5/2014 blijkt dat:

Aangepaste medische en psychiatrische begeleiding in Kosovo zou niet vergelijkbaar zijn met de behandeling die verzoekster in België ondergaat. Er dient echter opgemerkt te worden dat een verblijfstitel niet enkel kan afgegeven worden op basis van het feit dat de medische zorgen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen lopen. Het gaat erom na te gaan of de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de verschillende nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat.

De gezondheidszorg in Kosovo wordt georganiseerd op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. Kosovo kent voorts nog geen publieke ziekteverzekering, maar de gezondheidszorgen worden geleverd en gefinancierd door de overheid vanuit het algemene budget.

Betrokkene en haar partner, [A.N.], leggen geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkenen geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Indien betrokkenen er niet in zouden slagen een inkomen uit arbeid te verwerven kunnen betrokkenen nog steeds beroep doen op het systeem van sociale bijstand in hun land van herkomst. Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012)

Wat zorg en medicatie betreffen kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, kinderen tot de leeftijd van 15 jaar, personen ouder dan 65 jaar en mensen met een chronische ziekte en mensen met een handicap genieten van gratis zorg en medicatie. Geneesmiddelen voor de behandeling van PTSD zijn op de lijst van essentiële geneesmiddelen en mensen die afhankelijk zijn van sociale bijstand ontvangen gratis zorg en medicijnen. De Kosovaarse overheid ondersteunt arme en kwetsbare families

financieel. Deze uitkering wordt maandelijks uitbetaald aan de hele familie. Om in aanmerking te komen moet de familie aan verschillende voorwaarden voldoen. Er zijn twee categorieën. Voor de eerste categorie moeten alle leden van de familie als afhankelijk gekwalificeerd zijn. Dus, gepensioneerden, volwassenen met permanente handicaps, voogd van een persoon met een permanente handicap of van iemand boven de 65 die zorg behoeft, kinderen onder de 15 jaar, kinderen tussen 15 en 18 die regelmatig naar school gaan, zelfstandige ouders met kinderen onder de 15 jaar of andere onvolwassen kinderen. De familie mag niet meer dan een halve hectare land bezitten. Om binnen de tweede categorie te vallen, moeten de familieleden aan volgende voorwaarden voldoen: alle leden zijn werkloos, elk lid dat kan werken moet ingeschreven zijn in bij een arbeidsbureau, familie mag geen inkomen hebben, de familie mag niet meer bezitten dan een halve hectare grond, de familie heeft minstens 1 kind onder de 5 jaar of heeft een wees van jonger dan 15 onder zijn hoede.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Hieruit blijkt dat deze zorgen toegankelijk zijn.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar én toegankelijk is in Kosovo.

Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

In de hoop u hiermee voldoende geïnformeerd te hebben,”

2.6. Uit dit advies blijkt dat de arts-adviseur na een studie van het medisch dossier van oordeel is dat tweede verzoekende partij lijdt aan een chronische majeure anxio-depressieve toestand en een chronische posttraumatische stresstoestand, waarvoor bepaalde medicatie wordt voorgeschreven en waarvoor ze op de psychiatrische consultatie wordt opgevolgd.

De arts-adviseur is dan nagegaan of de betrokken medicamenteuze behandeling en de psychiatrische follow-up beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo. Hij komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat dit het geval is.

2.7. Gelet op wat er kan worden gelezen in de bestreden beslissing en in het advies van de arts-adviseur waarop deze beslissing is gesteund en waarnaar hierin wordt verwezen, kunnen verzoekers niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing er zich toe beperkt te verwijzen naar een eerdere beslissing. Evenmin kunnen ze dienstig voorhouden dat er niet voldoende wordt verduidelijkt waarom er niet wordt voldaan aan het gestelde in artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet of dat het hen wordt verhinderd te weten waarom er niet is voldaan aan de voorwaarden, gezien de ingeroepen psychologische problematiek. Verder blijkt duidelijk dat de arts-adviseur zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van de benodigde medicatie en psychiatrische follow-up voor de aandoening van de tweede verzoekende partij is nagegaan. Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij een beslissing heeft getroffen die strijdig is met het toepassingsgebied van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet, zoals het geschetst is in punt 2.4. of geen onderzoek heeft gedaan naar alle voorwaarden vermeld in voormelde wetbepaling of heeft nagelaten na te gaan of de tweede verzoekende partij in het land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Aangezien de arts-adviseur verwijst naar bronnen om tot de conclusie te komen dat de benodigde medicatie en psychiatrische follow-up voor de aandoening van de tweede verzoekende partij beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo kunnen verzoekers niet dienstig voorhouden in hun verzoekschrift dat het slechts over een blote of gratuite bewering gaat. Verzoekers beweren dat “uit talloze documenten blijkt dat er onmogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst aan de orde is” doch

ze concretiseren dit niet en voegen deze “*falloze documenten*” ook niet toe aan hun verzoekschrift zodat dit niet meer is dan een blote bewering die de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen.

2.8. Verzoekers poneren verder dat de noodzakelijke behandeling niet beschikbaar en toegankelijk zal zijn voor hen als Roma in Kosovo en dat zij door actieve discriminatie uit de boot vallen. Ze verwijten de verwerende partij een gebrek aan afdoend onderzoek en motivering op dit vlak. De Raad ziet niet in waarop verzoekers’ verwachting is gestoeld. Op 30 november 2011 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd verzoekers te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Deze beslissing bevindt zich in het administratief dossier dat werd ingediend in de zaak met rolnummer 152 989 die eveneens betrekking heeft op verzoekende partijen en samen met onderhavige zaak op de terechtzitting van 23 februari 2017 werd behandeld. Hieruit blijkt dat verzoekers gewag gemaakt hebben van een moeilijke toegang tot gezondheidszorg in Servië wegens hun Rom-origine. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft dit echter op een gemotiveerde wijze niet weerhouden. Hij kwam globaal op een uitgebreide wijze en aan de hand van diverse bronnen tot de conclusie dat verzoekers als Roma noch omwille van de situatie in Kosovo noch omwille van de situatie in Servië in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers hebben geen beroep ingediend tegen deze beslissing en hebben geen volgende asielaanvraag ingediend. Bijgevolg kunnen verzoekers niet de verwachting koesteren dat de verwerende partij nog een bijkomend onderzoek of motivering wijdt aan de toegang van Roma tot de gezondheidszorg in Kosovo of aan de “*toestand in het land van herkomst*”. Verzoekers hebben ook geen enkel stuk bijgebracht en brengen ook ter ondersteuning van hun verzoekschrift geen enkel stuk aan dat aantoont dat “*er gezien de etnische achtergrond (roma origine) geenszins enige mogelijkheid bestaat op een medische behandeling in het land van herkomst, temeer verzoekers onmogelijk terugkunnen door de ernstige problemen in hun land van herkomst (zeer zware discriminatie en ook ernstig racisme ten aanzien van de Roma bevolking met alle nadelige gevolgen vandien)*” of dat “*de noodzakelijke behandeling geenszins beschikbaar [is] voor verzoekers als Roma, er zijn eenvoudigweg in verhouding tot het bevolkingsaantal te weinig behandelingsmogelijkheden, waardoor dan de Roma door actieve discriminatie telkens uit de boot vallen en zich niet verzekerd zijn van medische zorgen*”. Het zijn dus eens te meer niet meer dan blote beweringen die geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

2.9. Artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet houdt in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden in hun verzoekschrift niet de verplichting in voor de verwerende partij om een concreet behandelingsvoorstel in het land van herkomst te doen, waarbij gespecificeerd wordt “*waar, wanneer en door wie*” tweede verzoekende partij respectievelijk terecht kan in het land van herkomst voor haar medicatie en psychische opvolging.

2.10. In de bestreden beslissing noch in het advies van de arts-adviseur wordt ontkend dat verzoeksters aandoening ernstig is. Nergens wordt geponeerd dat een levensbedreigende ziekte vereist is zodat verzoekers’ kritiek in dit verband feitelijke grondslag mist.

2.11. Verzoekers zijn van oordeel dat de bestreden beslissing een standaardargumentatie bevat maar ze kunnen bezwaarlijk worden gevolgd in hun argumentatie, daar uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat rekening werd gehouden met de medische elementen die de tweede verzoekende partij aanbelangen. Het gegeven dat de bestreden beslissing eventuele standaardargumentatie bevat maakt niet dat ze niet afdoende is gemotiveerd, wanneer ze verwijst naar het advies van de arts-adviseur dat specifiek rekening houdt met het medisch dossier van de tweede verzoekende partij.

2.12. Verzoekers zijn van oordeel “*omtrent alle aspecten werden er door verzoekers aanvullende stukken voorgelegd, dewelke evenwel zomaar terzijde werden geschoven*” maar ze laten na te concretiseren welke aanvullende stukken precies terzijde werden geschoven door de verwerende partij. Het is niet aan de Raad om dit ten behoeve van verzoekers te gaan uitpluizen.

2.13. Verzoekers verwachten blijkens hun verzoekschrift voorts diverse standpunten van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Vooreerst verwachten ze dat de verwerende partij een “*standpunt [dient] in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999)*.” De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij dit zou dienen te doen als de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt. Verzoekers tonen ook niet in concreto aan dat ze dit als een bijzonder aandachtspunt hebben ontwikkeld in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verder zijn verzoekers van oordeel dat “*een standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de*

behandeling” doch de Raad ziet niet in waarom de verwerende partij daaromtrent dient te motiveren als ze een advies van de arts-adviseur heeft dat stelt dat de behandeling en medicatie voor de aandoening van de tweede verzoekende partij beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo, wat maakt dat er geen sprake is van een stopzetting van de behandeling. Verzoekers werpen verder op *“Dat geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien bepaalde van de medische problemen van verzoekster juist verband houden met gebeurtenissen in het land van herkomst én er bovendien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.”* Te dezen dient de Raad vooreerst op te merken dat de arts-adviseur in zijn advies duidelijk heeft gesteld dat adequate behandeling voor de aandoening van de tweede verzoekende partij wel degelijk beschikbaar is in Kosovo. Verder onderbouwen verzoekers hun verwachting aangaande dit standpunt niet met medische stukken die ze hebben overgemaakt en waaruit blijkt dat gesteld wordt dat *“de medische problemen van verzoekster juist verband houden met gebeurtenissen in het land van herkomst”*. Het is niet aan de Raad om dat ten behoeve van verzoekers te gaan uitpluizen. Een schending van artikel 3 van het EVRM dat verzoekers hieraan verbinden wordt dan ook niet aangetoond.

2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad er specifiek nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van dit verdragsartikel aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Het begrip “uitzonderlijke gevallen” werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: *“183. The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.”* (Het Hof oordeelt dat onder “andere zeer uitzonderlijke gevallen” zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.). Gelet op het advies van de arts-adviseur in casu tonen de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 3 van het EVRM niet aan.

2.15. De overtuiging van verzoekers ten slotte dat de bestreden beslissing ten onrechte en gemakkelijksheidshalve werd getroffen en dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugt, niet correct is, niet afdoende is, vaag en nietszeggend is, totaal niet afdoende en totaal verkeerd is en getuigt van grove onzorgvuldigheid en het redelijkheidsbeginsel schendt, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekers gaan op geen enkel ogenblik in concreto in op de door de arts-adviseur gedane vaststellingen. De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verzoekende partijen een gestandaardiseerd bloot betoog voeren met allerlei stellingen aangaande hun lot in het *“land van herkomst”*.

De drie aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA